

SIMOR ANDRÁS

Féleleműző

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/77

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Simor András

Tiszavirág van, nincs katáng,

búzavirág, se gólyahír.
Szívünkben kialudt a láng,
tiszavirág van, nincs katáng,
a költőnek idege ráng,
magát sebzi, ha verset ír.
Tiszavirág van, nincs katáng,
búzavirág, se gólyahír.

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

Ecce homo

Kivégzés

A kivégzendő
egész életében
kínosan érezte magát.
Hol egy félrecsúszott
nyakkendő zavarta,
hol egy folt a ruháján.
Nem való ide, tudta,
valami hiányzik belőle,
alkalmatlan az alkalmazkodásra.
Most borostásan,
szakadt, piszkos ruhában,
álmatlanságtól égő szemmel
várja, hogy kivégezzék.
S tudja, minden idegszálával érzi,
megjelenése tökéletes,
illő az alkalomhoz.

Ecce homo

A búra alá tett ember
 légteréből
 kiszivattyúzzák a levegőt.
 Aztán megkérdik tőle:
 miért lélegzik fuldokolva?
 A búrán kívül
 barátok,
 ellenségek
 nézik közönnyel,
 hogyan kapkod
 lélegzet után.
 Ő pedig arra gondol,
 milyen a friss szél,
 az eső utáni illat,
 a zúzmarás kert sóhaja,
 miközben
 egyedüli reménye,
 hogy az egyik lélegzetvételtől
 eljut a következőig.

Palack-üzenet

Don Quijote? Hamlet? Hagyjuk a példálódzást.
 Ez nem Dánia, és szélmalom sincsenek.
 A teljes emberi történelem
 hever a roncstelepen.
 Van-e újrakezdés? Nem tudom.
 Ezt illetlen így kimondani.
 A költő fessen a nemlétező égre is reményt.
 Az a dolga, állítólag.
 Mialatt ébredéstől clalvásig
 attól érzi magát senkinek,
 hogy nincs remény.
 Kizökkent idő van. Széttört lándzsa.
 Művelhetetlen csillagok hunyorognak.
 Ez nem világfájdalom, kritikus urak!
 Elveszett az egyetlen lehetőség.
Az ember fáj a földnek. És én
 a vereségét jegyzem le.
 Ha úgy tetszik, Hamletét, Don Quijotéét.

Sajnos, nem vagyok ufó

Ha ufó volnék,

egyszerűbb lenne minden,
még a kommunizmusról
vallott nézeteimet
sem helytelenítenétek.
Földönkívüliként
nem lennék idegen;
Marxról
azt gondolnátok,
ő az ötödik dimenzió
főpapja, vagyis elfogadandó
furcsa elméletével egyetemben.
Felhő-úrhajó kellene,
mondjuk, Kalifornia fölött
le- és felszállásra
egyszerre készülődve.
De sajnos nem vagyok ufó,
csak idegen
tiköztetek.

Fázós szonett

Januári esőkben ázik
szíved, az éhezéstől tiszta.
Hová mégy, onnan nem térsz vissza.
Jobban kóbor kutya se fázik.

Fekve talál, aki korán nyit.
Szemed tavát az éj felissza.
Odabent mindenféle pizza.
Sóhajts magadnak egy falásnyit.

Illatuk télidőn kelendő.
Hamar telik az üres bendő,
vár az utolsó kapualj.

Maradj a pizzeria mellett.
Mégvacsorázik a lehellet,
ha el nem kerget a tulaj.

Bökszonett

Vagyok tanár, könyvkihordó,
kalapozó lapszerkesztő,
költőféle, versen kotló,
rímelésben ki nem kezdő.

Ám ez mit sem segít rajtam
ebben a mosti világban,
fizetségem lyuk a sajtban,
noha nem lógotom lábam.

Vörösre festi a képein
bankemberek közt a szégyen,
mert hitvány pénzért könyörgök.

Jupiternek csöndet intek,
hogy ő mit tesz, úgyis mindegy,
nagyobb urak ma az ökrök.

A megvető válasz

J. A. soraira

Akinek nem jut kapanyél,
azt látja, mikor szétekint,
volt párttitkára vígan él.

Akinek öt holdja terem,
látja volt téeszelnökét
a bankba menni hegyesen.

Ki maga él, maga keres,
tükörbe reggel félve néz,
hátha estéig szolga lesz.

Ki családjáért dolgozik,
lelke odatúl is perel
az utolsó ítéletig.

Ki a gyár körül őgyeleg,
ha osztálya eszébe jut,
káromkodik egy rémeset.

Mondóka

Eleven az árnyék.
Vagy osztály, vagy semmi,
így mondta, nem másképp.

Ezt látjuk naponta.
Mióta nem osztály,
csak a munka foglya.

Feltéve, ha munka
volna elegendő.
Akinek van, unja,

ám akinek nincsen,
csak utána kullog.
Nem segít pap, isten.

Egy segíthet végül:
ha osztály lesz újra
s cselekedni készül.

Ellensírfelirat

Hajdani vélt lehetőség végképp sírba eresztve.
Maglehet, ám tagadom. Míg vagyok, éltetem azt.

A megvető válasz

Életben maradnia, ha megérte,
hát azért a pillanatért kellett,
amikor önnagyságának azt felelte:
„Eleget láttam életemben.”,
majd Sztrogoff Mihályra gondolt
és másnap
felolvasta, ugyan kissé akadozva és
vontatottan, hogy
*sebei elvarasodtak, és meglehetősen
begyógyultak odalenn ... kíváncsian nézett
megmentőire ... még mosolygott is
csodálkozásukon....*,
szóval a csakazértis pillanataért,
amikor a törvény ítéletét
egyéni önérzete nevében
semmissé tette, megmutatva nekünk,
hogy *róla*, Karinthy Frigyesről van szó.

Erre gondolk most, verten,
semmibe lökve,
jövőtlenül,
és ideírom: *csakazértis*.

Ballada

Szegény embert az ág,
ágot a szegény ember,
és nem lel aranyat,
csak egyszerűen felkel,
lidérces éjszakából
vacka kilöki reggel.

Künn álldogál, talán
munkába hívják egyszer,
ránéz, ki toboroz,
utálattal int: „nem kell!”,
ágyát megosztja éhes,
cincogó egerekkel.

Kezét kinyújtaná,
de rimánkodni restell,
csak napról napra él
egyre soványabb testtel,
göncei rongyosodnak,
tisztá inget se vesz fel;

mielőtt fellázadna,
meghal a szegény ember.

Tacepao

Ha a tanárok éhen halnak,
bezárhatjuk az iskolákat,
megoldódik az oktatásügy,
mellyel kínlódott annyi század.

Ha gyereket a nők nem szülnek,
óvodákra sem leszen szükség,
a vének falárába ülnek,
a holtat nem sértik a tüskék.

Költözzék télen Afrikába
a maradék felnőtt lakosság,
visszatérhetnek szebb időkben,

mint régi fészükre a gólyák.

Karácsonyi vers

Már hó födi a kertet.
Újra itt a Karácsony.
Fehér szárnyú december
tollászkodik a fákon.

Alszanak a szegények,
megint messiást várnak.
Álmukban forgolódnak,
szívükre ült a bánat.

Jézusunk, kenyér kéne,
nem áldozati ostya.
Didergünk otthonunkban,
kamránk a tél kifosztja.

Jézusunk, munka kéne,
nyugodt alvás, nem álom.
Karácsony hideg szemmel
üldögél csupasz ágon.

Ellensorok

*Vörös. Mi is volt egykoron?
Lélek izzása? Most korom.*
Rozsnyai Ervin

Nem száll belőle füst.
Vérszinű a vörös,
sosem volt vérszinűbb.

A vérünk lángja ég.
Megőrzi a tüzet,
és ez nem semmiség.

Lobbanunk, meghalunk.
Akkor is itt leszünk,
ha már rég nem vagyunk.

Ki győz és ki veszít?
Meglátják századok,
ezred is eltelik.

De nem korom, se füst.
Vérszinű a vörös,
sosem volt vérszinűbb.

Új leoninus

Megválasztották az iszákost, irtsa tovább, mit
még ki nem irtott, ő pedig irtani fogja halálíg.

Alexandrinok

Álszocializmusból vadkapitalizmusba.
Szőlőnk borrá nem érik, ihatatlan a mustja.

Jelennek írunk... Kellünk-e neki?

Velszi bárdok

A velszi bárdok rosszkedvűek,
dalukról kiderült, hogy talmi.
Keserű a szabadság íze,
szabadon lehet éhen halni.

Az évek ellenükre múltak,
feledtető, szép énekükkel
magukra maradtak szegények,
hollétükről nem üzen füstjei.

Lelkük lakatlan szigetéről
nincs reményük elmenekülni.
Beleszúrnak a hatalomba,
noha haragjuk csupán tűnyi.

Ők, akik tegnap még örültek,
búbánatosak lettek mára.
Mintha volnának holmi isták,
mióta nincs a dalnak ára.

Cincognak társadalmi lírát,
kevésbé ujjongót, mint *akkor*.
Versük savanyún hull a földre,
mint hizlalásra használt vackor.

Az esztétanép elemezget,
elegendő szépen hazudni.
Minek is törődnének azzal,
aki napot vérével gyújt ki.

Vojtina Ars poétikája

II.

Hiába hínak nimfák! Cháriszok!...
Az utcán por, bűz, német szó, piszok.
És szökőben a való égi mása,
szűnőben immár az ének varázsa.
Jelennek írunk ... Kellünk-c neki,
vagy énekünket végleg elveti?
Ha a jelen hűtlen hívséget elvet,
a jövőhöz hol találunk elvet,
dallani eszmét, mikor eszme sincs,
mire megleled, porrá lesz a kincs,
vagy ügyeskedő tolvaj fut vele,
ki azt sem tudja, benne mit lele.
E máj kornak Petőfi se kell,
Vojtina akkor minek énekel,
hiszen amit lát, félig érti csak,
bűnre kezében nem nyílik bicsak,
mert szelíd ő, afféle baktató,
kit lépten-nyomon feltaszít a ló,
és fáj veséje, szíve, mája, lépe,
mikor könyöklők közt utcára lépe,
hát félbe-szerbe hagyja, amit ír,
vádlón néz rá a hófehér papír.

Télidőn, Tompa Mihály modorában

Megjött a telem, lehullott a hó,

álmokat fedő, fehér takaró,
sóhajtanak a magvak föld alatt,
új tavaszig kibújni nem szabad.

Örök bizakvók, hiszik, van remény,
zöldellni fog még a föld kerekén,
lesz törzsük, águk, levelük kihajt,
előcsalja a márciusi nap.

Magvak föld alatt, ti ne bízzatok,
hogy egyszer újra Nap ragyogni fog,
égre a csillag égni visszatér,
mindent megölő, örökös e tél.

De ők bizakvók, mélyen föld alatt
egymásnak hírt, reményt szállítanak,
s a felelőtlen vágyó képzelet
kigondolna egy másik életet.

Koszorú

Szavai a százévesnek
sértetlenül sorakoznak,
viadorok visszakoznak,
valahányszor ő vág versnek.

Milyen élő, ki alant van!
Nem tudom, hogyan köszöntsem.
Hallgassak-e inkább bölcsen,
mai gonddal ne zavarjam.

Ha ő látná, mit én látok,
kelne száján szörnyű átok,
nem hallgatna Gáspár Endre!

Vele Lope, vele Guillén
nemet - hangosabbat, mint én -
vetnének ez álnok rendre.

Köszöntő

Köszöntse e vers Baranyi Ferencet,
kivétel ő, nem íróféle népfí,
ki tíz évente falujába elmegy,
s konstatálja, a tehén még legelget,
kukurikút kakas el nem felejtett,

s mily ízesen tud nagypapa beszélni.
Köszöntse e vers Baranyi Ferencet,
kivétel ő, nem íróféle népfí.

Nem példaképe Erdélyi, sem Sinka,
életrajza üvegén nem karistol.
Tudna olyat is, mégsem modernista,
poszt sem hamisít egy tettén se, mint a
legtöbb, ki magát hőssé kanyarítja,
s közben tegnapi jótevőt bepizskol.
Nem példaképe Erdélyi, sem Sinka,
életrajza üvegén nem karistol.

Mea culpaért hullva hullt a pleesni,
ám gyöngé versen nem segít a rang se.
Ferencünket nem fogod köztük lelteni,
damaszkuszi útra se készül menni,
hol sorakozik sok pártbéli senki.
Elég neki, ha kitünteti Dante.
Mea culpaért hullva hullt a plecsni,
ám gyöngé versen nem segít a rang se.

Mily kamasz kedvű ez a hatvanéves,
gonddal fésüli a haját előre.
Elvégzi, mit helyette más nem végez,
szava jövődő daliákat vértéz
egy messzi kor vitézi ünnepéhez,
melyet tagad, ki messze nézni dőre.
Mily kamasz kedvű ez a hatvanéves,
gonddal fésüli a haját előre.

Ünnepli társa szabálytalan verssel,
ugyanoda tart, noha jött máshonnan.
Kalapáljuk a szót, mint régi mester,
ki munkát félbe-szerbe hagyni restell,
és felelni, ha kérdez, nem felejt el.
Talán hazánk is megleljük e honban.
Ünnepli társa szabálytalan verssel,
ugyanoda tart, noha jött máshonnan.

Milának

Mila, kritikus úr Kristó
sokallja, ha rólad írok
lévén rím- és macskairtó.

Ám te ráülsz minden versre,
fenékkal olvasod végig
s megbicsaklik költőd mersze,

mikor untán rányivákolysz.
Eszétáknál eszesebb vagy,
kikkel teli ez a város.

Az élet vagy, bűdös, éhes,
nem afféle versszagértő,
kit az egyetem kiképez.

Hát terólad írok ismét,
hiszen mi már együtt élünk
s netán együtt megyünk innét.

Szatirikus triptichon

Tárcavers

Az ifjú marxista
az ufókban bízik.
Még
nem találkozott velük.
De tudja:
eljönnek egy napon,
miként Jézus Krisztus,
az idegen.
„Az ufók megdöntik
ezt a rezsimet” -
mondja, és két szeme
mint hevített vas
vörösük.
Szegény öreg szakállas,
itt még ő sem dühöngne,
legyintene csak.

Azték merengés

A baloldali vállalkozó
szíve miértünk ver hevesen.
Vicilopocstü, vért szomjazó!
Obszidián kés kéne nekem.

Anakreontika

Milyen idilli kép ez:
a moslékot kiöntik,
fojtó illatok szállnak
orrcsiklandó derűvel,
hájra új háj rakódik,

pedig még alig falnak.
A liberális disznót
épp úgy vonzza a vályú,
mint demokrata párját.

Új Haynau-dal

*Átkot mondaná hamvaidra,
aki sírhalmadra hág...
Ó, nem! Földjét kapja vissza
szerencsés dédunokád.*

Szatirikus triptichon

(Egy mai kiadóigazgatónak szánt régi dárdadöfés)

A kiadóban, ahol nem is oly rég
feszengtem én, és előttem egy másik
igazgató ült vala, halandzsázik
emez, kihez kedvemet töltve szólnék:

„Beszéde mintha dugult csapból folynék,
az életemből csöppet sem hiányzik
e sok igen, mit holnap nemre másít,
mint kísértette nézek Önre olyképp.”

Maestro Quevedo, akitől elcsent
szonett-dárdával várok döfni készen,
üssek sebet, mi hiába hí felcsert,

miként tévé az Aranykorban, régen;
megidézem tehát a gúnyban Mestert
hitványságra mért elégtételképpen.

*(„A szerelmes és a Halál” című fordításkötetének
megjelenésekor töpreng a könyvárakról és a nép jelenlegi
helyzetéről Francisco de Quevedo mester modorában)*

Ki mindenki vár ajándékkal, Könyvem,
ha emez kap, hát amazt meg ne bántsam,
s a harmadik se károgjon utánam,
ám árad, látom, az egekbe szökkent.

írhatnék kevesebbet elmenőben,
hiszen nem ennyi olvasóra vágytam,
s azt is tudom, ha étel nincs a tálban,
éhünk, szomjunk nem csillapítja könyv sem.

A nép fia nem készül olvasónak,
színházba nem jár, mozit ha néz, ritkán,
szíve körül ma alig olvadó fagy;

nem tűnődik hát versek léha titkán,
menekülőként botorkál maholnap,
mint a Jézust eláruló tanítvány.

(Szerény óhaj)

Quevedo Pokla, vagy Dantée kéne,
telisteli mai úrgazdagokkal,
odakívánná őket, aki koplal
s káromkodik, mikor fölnéz az égre;

képviselő, miniszter együtt égne,
rendőr, kit zsebből fizet le a tolvaj,
nem vitázna a metróban lakókkal;
sütögetné mindet Belzebub népe.

Bűnbocsánat egyiküket se várja,
végezzék pályájukat a pokolban,
hová a hitványt küldé a kemény hit.

Legyen intés az élőknek e tábla:
földön ördög volt valamennyi, holtan
lánggal gyötretnek idők végeztéig.

Keresztényi vigasz

Ne bánd, a hazát mint vesztik,
szentté avatjuk Mindszentit.

Ócska rigmus

Ruszki helyett jöjjön jenki,
így kell függetlennek lenni.
Régi vágya a magyarnak,
legyünk végre német gyarmat.

Ők

A tegnapi elit
a maiba
átrohadt.

Ők
nem guberálják
stand előtt
a gyümölcsre valót.

Titkárnőjük is
ugyanaz,
visszahívni
ugyanúgy elfelejt.
Ha lélegzenek,
szmogriadót
kellene elrendelni.

Helikonra igyekvő tudósoknak

Ez tercinát foldoz éppen,
az szonettet rímre gombol,
fáj a tudóm, májam, lépem
a verselő doktoroktól!

Előszót ír nagy Potentát,
klasszikus híve sírig,
megleli a vers patentját,
melyre csukódik vagy nyílik.

Szegény Móricz Zsigmond, íme

nem vérzik a költők ríme,
nagydoktorok valahányan!

A lelkem akkor lesz könnyebb,
ha nem veszek kézbe könyvet,
vagy ha versüket kihánytam.

Szabálytalan románc

Elfogyó vers

Ha elvinne a frász,
hiányoznék-e
valakinek?

Holdfény furulyáz.
A semmire,
döbbenek.

Kiver a láz.
Tengődni
minek?

Indulás,
elme-
gyek.

Leszek,
vagy
.....?

Szabálytalan románc

Nem vagyok magamra büszke,
elképzelttem egy virágot,
s belém fúródott a tüske.

Nem dugtam kezemet tűzbe,
szerelmemnek nem volt lángja,
csak szívemben maradt üszke.

Szememet fájdtja füstje,
arra jó, hogy lelkem éjjel
úttalan utakra üzze.

Várakozás

Szarvacskáit a villamos
nyújtogatja. Állunk a hóban.
Szívem páncélján szél motoz.

Furcsa tavasz ez, jéghideg.
A világ éretlen vadalma.
Belül fázom. Ne légy rideg.

Nem vagyok bajnok, se lovag.
Jó volna a páncélt levetni.
Ébren álmodni álmokat.

Szívem páncélján szél motoz.
Állunk a hóban. Nyújtogatja
szarvacskáit a villamos.

Tárgyilagos szonett

Krumplit felhozni a pincéből este:
ez megnyugtató, azt jelzi, lesz másnap.
Figyelni titkos neszeit a háznak,
miközben eléd hull az árnyak teste.

Álmaidat kóbor macska kileste,
rád nyivákol, hangját hallatva bátrabb.
Unatkozva fordít azután hátat,
egér ha volnál, másképp állna lesbe.

Az éjszaka szemez a teliholddal.
A kerítésnél kutya hever oldalt,
kissé közönyös, ugatni is restell.

Fegyelmezetten vársz az éjszakára,
megágyazol, elalszol nemsokára,
vágyad lehütöd, ebben vagy te mester.

Nyelvöltögető szonett

Ha rám köszönnek a nyomorúságok,
főt, szívet hajtok: „Ez idő is eljött.”
Holnapután nyesnek, mint szél a felhőt.
Orvosok láttán azon nyomban fájok.

Ugrani egyet, előttem az árok,
úgy gondolom, a halál ennyi, nem több.
Levizelt ágyon kórházi szám felnyög.
Inkább a villám szikéjére várok.

Mi tartóztat ehelyütt? Két gyerek szem,
melyeknek melegében még melegszen,
ily verset ha írok, megrónak érte.

Mielőtt végleg elvinne az ördög,
eddig életemre nyelvet öltök.
Visszanézek, és nem mondom: „Megérte.”

Féleleműző

Csak a szívemet el ne gyávítsd.
Gyávaságból halál virágozik.

Hiszen félek (bolond, ki nem fél),
de több vagyok e félelemnél.

A csorda hangját idehallom,
arra készül, hogy lerohanjon,

tolong mind, a vezért követve,
bődül fiatalja, öregje,

a patájuk közelről csattan,
de ne lássák, hogy megriadtam.

Így várom őket szemtől szembe.
Pusztulni is jobb verekedve.

„Morituri te salutant“

Végítélet

Mintha Kolumbusz
föl sem fedezte volna az Indiákat,
vagy Kopernikusz
úgy döntött volna, hogy mégis
lapos tál a Föld,
olyan kilátástalan lett
az eddigi múlt attól,
hogy a jövő reménye
az Univerzum bizonytalan
végtelenjébe szökött, és mi,
emberhangyák
beleszorultunk kipusztulásunk
halott rögeibe,
magunkkal víve a semmibe
macskát, kutyát, lovat,
kik vétkeinkben nem cinkosok,
ártatlanul nyihognak, vonítanak, nyávognak
tőlünk kétségbeesve.

„Morituri te salutant”

Előbb-utóbb megölnék, hiszen Róma
a cirkuszban az én véremre vágyik.
Hiába győzők, és halott a másik,
új ellenfelet löknek be naponta.

Repedőben a gladiátor csontja,
hol gyávának, hol vakmerőnek látszik.
A rács nyílását lesi mindhalálíg
várván fenekező vadállatokra.

Tisztelő és acsargó egyként tombol,
mert ami itt hull, sosem az ő vérük.
A hullákat kiviszik a porondról.

Még megmutatjuk nekik, hogy mit érünk.
Nem félek kardtól, pányvától, szigonytól.
Könyörületet mi verten se kérünk.

Vers Labanc Gyula költő szavaival

Tegnapelőtt azt mondta,
hogy a folyóirat
az olcsóbb papíron még *jobb*.
Még jobb, Andráskám,
Aztán a telefon:
„Labancz Gyula meghalt.
Ma reggel. Szívinfarktus.”
Amikor találkoztunk,
nem evett,
nem ivott. *Egy kávét kérek.*
Legutoljára pedig:
Nehéz lesz ezentúl havi kétezeret
befizetni a Nyugdíjpénztárnak.
Halállal randevúzni,
és életben maradni,
micsoda öröm.
Ez nem nekrológ, Gyszi.
Basszátok meg a kapitalizmustokat,
mondom. Két hétig
nem evett meleg ételt.
Szép lesz a kötet. A fedelét is láttam.
Fölcipeljük majd
a beázott mennyezetű
szerkesztőségbe. *Ez a fontos, Andráskám.*
Lesz jövő. Fölelmeget majd. De nincs,
nem is lesz megmentve a lélek.

Jövőkép

Halálesélyegyenlőség.

Egy szegény ördög fohásza

Végy ki testéből e képviselőnek,
hová hét éve vezényelt a Sátán,
nincsen önála ártalmasabb ártány,
pedig a vályúnál sokan rőfögnek.

Pokol tüzét sem érzem égetőbbnek,
Belzebub sem cipel több bűnt a hátán,
én szégyenkezem, ennyi gazság láttán,

csak eme szájból többé ne üvöltsek.

Nem én szálltam meg őt, ő szállt meg engem,
bukott angyal sem süllyedhet ily mélyre,
ments meg, Uram, ki lakozol a mennyben,

világok veszte van itt, éjek éje,
engedj az alvilágba visszamennem,
sátánfik közé, nyugalmat remélve.

Déjà vu

Gyáva rablók és tébolydába illő
miniszterek között kell élnünk ismét.
Harmincöt éve távozott el innét,
hol tekereg a múlt, iszonyú hulló.

A hon házában hány semmirekellő,
ha nem látnánk tévében, el se hinnénk.
Déjà vu-idő, olyan megint, mint rég,
ez új világ, mely rakétákat fellő

a Marsra, ám a Föld szegénye kushad,
nyomorítja undok politikushad,
Hunniából jött kriptaszökevények.

Borzasztaná őt e mostani látvány,
mert mindezt megírta már Sándor Kálmán,
krónikása sok hajdani szegénynek.

Parafrázis

Rimbaud verse itt, Budapesten,
a didergető decemberben,
hol kéregét

öt kicsi térden leskelődve,
most visznek a Pékségbe szőke
nagy kenyeret,

vagy vendéglőből száll ki éppen
az illat, hol ebédre készen
hölgyek, urak,

s ők belesnek egymáshoz bújva,
jószaot falatoznak újra

s a langy lyukat

nem hagyják el, hiszen még élnek
a zúzos Jézuskák, szegények
mind, amikor

orocskájukhoz ér a virsli
lehe, és odabent a krigli
habja kifoly,

ilyenkor rongyuk alatt lelkük
éledez, szállóban keservük
ott, odakint,

míg nadrágjuk szétrepedezget
s a téli szélbe csüngve reszket
rajtuk az ing.

Hétköznapok

A koldusokat
már magától értetődő mozdulattal
utasítjuk el.
Azt is megszoktuk,
hogy földrész-koldusok
esznek fakérget
életben maradásuk érdekében.
Azt mondják nekünk,
hogy Európába tartunk,
mialatt Európa
már egyáltalán nem európai.
Az utcán
leszegett fejjel járok,
mintha keresnék valamit.
Rímeiket számolok és a hónap
második felében a havipénzt.
Vézna sajtószelvény jut a gyerekeknek.
S mi még
nem eszünk fakérget.
nem kéregetünk a metróban,
és nem megyünk tovább rezzenéstelenül,
ha magától értetődő mozdulattal
erre utasítanak minket.

Ellenségeim figyelmébe

Gyűlölik Jósé Martit, Nicolás Guillént, Ernesto Cardenált,
és velük együtt gyűlölnék engem is, a fordítójukat.
Nem megvetendő társaság tagja lettem így.

Baráti szonett

Apád apámtól bort vásárolt, Zoltán,
eldiskurált a bőrös a cipésszel,
hogyan több ember és kevesebb vitéz kell,
cs mire készül a mihaszna Kormány.

Mi könyveket cipekedünk kilószám,
erős szatyorban sok klasszikus fér el,
olcsó papírt álmodva alszik éjjel
Szerkesztő, kinek szűkén jut borostyán.

Ám barátféle akad elegendő,
és örvendezik, mikor erre gondol,
még ha párizsit emészt csak a bendő,

és szája ritkán kortyol jobb borokból,
ámul majd a könyvolvasó jövőre,
ha életünkbe belelapoz olykor.

XIX. századi látomás

Búcsúzóban látom, milyen
mikor fény hintáz a vizen,
és egy hatalmas bárka száll,
ringatja messzi tengerár.

Fölötte roppant tűzeső,
nem várja sehol kikötő,
nincsenek tengerészei,
de a végtelent átszeli.

Kapitánya magam vagyok,
nekem gyúlnak ki csillagok,
és ahol nem vár Jehova,
az uticélom sehova.

Engem a bárka odavisz,
csodálkozom én magam is,
milyen biztosan vezetem
soha nem látott vizeken.

Triolettek

Tiszavirág van, nincs katáng.
 búzavirág, se gólyahír.
 Szívünkben kialudt a láng,
 tiszavirág van, nincs katáng,
 a költőnek idege ráng,
 magát sebzi, ha verset ír.
 Tiszavirág van, nincs katáng,
 búzavirág, se gólyahír.

Sorra dőlnek a fenyvesek,
 nem nyílik a kertben virág.
 Nem lehet, ami elveszett.
 Sorra dőlnek a fenyvesek,
 e világ jéggé dermedett.
 Fehér halál sóhajt miránk.
 Sorra dőlnek a fenyvesek,
 nem nyílik a kertben virág.

Sose lesz, ami oda már,
 fölöttünk keselyű kereng.
 Ne hidd, hogy visszatér a nyár,
 sose lesz, ami oda már,
 tiszavirág időd lejár,
 becsap a hold, mikor kerek.
 Sose lesz, ami oda már,
 fölöttünk keselyű kereng.

Óróla

Sok szép verset írtam róla,
 érdeklődik hát felőlem.
 Ingerlő a halál csókja,
 sok szép verset írtam róla,
 s nem is olyan hébe-hóba.
 Bizony nem közönyös ő sem.
 Sok szép verset írtam róla,
 érdeklődik hát felőlem.

Leszen verseimnek ára,
 érkezőben a kisasszony.
 Meg is ölel nemsokára,
 leszzen verseimnek ára,
 kebléhez szorít a drága,
 hogy örökké ott marasszon.

Leszen verseimnek ára,
érkezőben a kisasszony.

Ővele sem tudok bánni
ügyesebben, mint más nőikkel.
Akarom is, nem is látni,
ővele sem tudok bánni,
sok gonoszságot talál ki,
ám énnekem mégis ő kell.
Ővele sem tudok bánni
ügyesebben, mint más nőikkel.

Levélféle

Három év híjával kettőezret írnak,
küldöm verseimet Imre Katalinnak.

Odatúl kapja meg, ha ugyan megkapja,
tudatom, napunknak nincs világló napja.

Üres színházakban kezdődik a játék,
cselekedet helyett ugráltat a szándék.

Szívünkig hatoló sebünknek nincs írja,
úgy vagyon, miképpen Ady Endre írja,

kimondani könnyű, a tanulság ennyi:
vagy új rend leszen itt, vagy nem leszen semmi.

Cudarul tengődünk e cudar világon,
árván hagytál minket, levelemet zárom.

Útjelző

Rezignáció? Nem hiszem.
Fájdalom és harag? Igen.
Megtépázott, csúfolt hitem
a túlsó partra átviszem.
Ha nem kísér is senki sem,
gyűrűzik nyomom a vizen.

**Ez a
110
példány.**

**ISBN 963 630 808 9
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**970030 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

**Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
Megvásárolható az V. Honvéd u. 5., V. Mérleg u. 6., VI. Andrásy út 45.,
XIII. Szent István krt. 26., és a XIII. Váci út 19. szám alatti
budapesti könyvesboltokban.**
